

Arrest

nr. 72 341 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 30 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van [DATEDDRORDONN] met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GOUBAU, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Feni. In februari 2007 zou u met enkele vrienden een sociale organisatie opgericht hebben. Tevens zou u sinds 2006 betrokken zijn bij de BNP (Bangladesh Nationalist Party). Uw politieke tegenstanders zouden u ervan beschuldigd hebben dat uw sociale organisatie politieke banden had, wat niet klopte. U zou president van uw Union geworden zijn. Uw partij verloor de verkiezingen van 2008. Hierna zouden uw tegenstanders van de

Awami League zich meer en meer op u gericht hebben. In 2009 zou een partijvergadering aangevallen zijn. Toen uw tegenstanders u later thuis opzochten, zouden ze uw vader geslagen hebben. U zou naar Dhaka vertrokken zijn. Hier zou u vernomen hebben dat er een klacht tegen u neergelegd was. Later zouden er in uw thuisregio nog twee klachten tegen u neergelegd zijn, hoewel u zich al niet meer in die regio bevond. Uw tegenstanders zouden geld van uw ouders geëist hebben. Uw broer zou in Dubai wonen. In januari 2010 probeerde u met uw eigen paspoort een internationale vlucht te nemen naar Dubai, maar u stond geseind. U zou ontsnapt zijn. Tussen 8 en 12 juni 2010 zou u Bangladesh per schip verlaten hebben. U zou onderweg overgestapt zijn op een ander schip. Op 12 juli 2010 diende u een asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: verschillende partijbrieven, een brief van uw organisatie, een medisch attest van uw vader, een brief van uw advocaat, een verkoopakte, drie bundels juridische documenten.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo legde u vooreerst geen enkel officieel identiteitsdocument voor. Hierdoor kunt u niet alleen uw identiteit en nationaliteit niet aantonen, tevens maakt u niet aannemelijk de persoon te zijn die vermeld staat in de door u voorgelegde juridische documenten. U gevraagd naar identiteitsdocumenten verklaarde dat uw identiteitskaart verging bij een brand. Tevens beweerde u een paspoort te hebben, maar uw verklaring over de manier waarop u die verloren bent, is weinig waarschijnlijk. U beweerde op de internationale luchthaven aangekomen te zijn voor een vlucht naar Dubai, maar na afgifte van uw paspoort bleek u een gezocht man te zijn. Uw bewering dat u na deze vaststellingen door de grensautoriteiten, simpelweg buiten mocht stappen met het excuus dat uw broer buiten op u wachtte en dat u zou terugkeren, is volledig ongeloofwaardig (gehoorverslag CGVS p. 4). Het lijkt er dan ook eerder op dat u uw paspoort probeert achter te houden. Wat er ook van zij; u wist uw identiteit niet ontegensprekelijk te bewijzen.

U legde drie bundels juridische documenten voor om uw vrees voor vervolging door de Bengaalse autoriteiten te ondersteunen. U verklaarde dat uw Bengaalse advocaat deze documenten regelde. Er werd vastgesteld dat deze juridische documenten in het Engels zijn opgesteld. U verklaarde dat het hier om originele documenten ging die vertaald zijn. Volgens u had uw advocaat dit in de rechtbank kunnen regelen (gehoorverslag CGVS p. 8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat originele Bengaalse juridische documenten van magistraten (zoals die van u) steeds in het Bengaals opgesteld worden. Er kan mogelijks een vertaling worden opgemaakt, maar dit zal uitdrukkelijk op de documenten vermeld staan en bovendien worden vertalingen niet opgemaakt op officieel folio, noch beschikken zo'n vertalingen over de stempels en zegels van de rechtbank. Uw Engelse versie beschikt echter wel over al deze elementen. Bovendien staat op uw documenten dat het om een "certified copy" gaat, wat onmogelijk is daar het origineel in het Bengaals werd opgesteld waardoor een "certified copy" ook in het Bengaals opgesteld dient te zijn. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht in de authenticiteit van deze juridische documenten. U hiermee geconfronteerd, weet dit aan uw advocaat (gehoorverslag CGVS p. 8). Dit vormt echter geen afdoende verklaring. Het lijkt immers ongeloofwaardig dat een Bengaalse advocaat het risico zou nemen tot het opstellen van valse documenten als echte juridische documenten te verkrijgen zijn. Wat er ook van zij; u als asielzoeker draagt de verantwoordelijkheid over de documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag. Daar u uw vrees probeerde te onderbouwen mits het voorleggen van niet- authentieke documenten, wordt het geloof in deze vrees volledig ondermijnd. Overigens blijkt uit toegevoegde informatie dat valse documenten in Bangladesh veel voorkomen.

Dat uw vrees voor vervolging ongeloofwaardig is, blijkt ook uit het volgende. U beweerde in drie aanklachten verwickeld te zijn en u legde juridische documenten over deze drie aanklachten voor, maar u had zelf nauwelijks de moeite genomen om deze documenten door te lezen. Uw kennis over deze documenten en uw juridische problemen in het algemeen was dan ook opvallend laag. Zo wist u vooreerst niet wie de "investigating officers" en "officers in charge" in uw aanklachten waren (gehoorverslag CGVS p. 7). U wist niet onder welke artikels u beschuldigd wordt en u kent de strafmaat dan ook niet (gehoorverslag CGVS p. 8-10). In één zaak bent u al veroordeeld, maar vreemd genoeg legt u enkel het vonnis voor en niet de rest van het juridische dossier. U wist niet zeker welke straf u

gekregen had. Uiteindelijk hield u het op drie jaar, maar uit uw documenten blijkt dat u onder twee artikels twee jaren kreeg en onder een derde artikel drie jaren. Dat u niet zou weten tot welke straf u veroordeeld werd, breekt het geloof in uw vrees volledig af. U heeft geen weet van de naam van de advocaat die u eigenlijk vertegenwoordigde (gehoorverslag CGVS p. 9). U wist niet welke magistraat verantwoordelijk was voor uw andere aanklachten en u wist niet welke rechtbank juist uw zaken behandelt (gehoorverslag CGVS p. 9). Uw totale disinteresse en onwetendheid betreffende de drie aanklachten gecombineerd met bovenstaande vaststellingen i.v.m. de authenticiteit van uw juridische documenten, ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er bestaat dan ook geen enkele aanwijzing dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De overige door u voorgelegde documenten (waarvan de inhoud met u werd overlopen) zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Ze dienen immers om uw ongeloofwaardige relaas te ondersteunen. Dat de authenticiteit van uw andere documenten betwijfeld mag worden blijkt overigens uit volgende vaststelling. Op een van uw partijbrieven staat duidelijk dat de afkorting BNP voor "Bangladesh National Party" staat, terwijl deze afkorting eigenlijk voor "Bangladesh Nationalist Party" (iets dat u beaamt) moet staan. Het is ongeloofwaardig dat uw partij brieven zou versturen waarop ze hun eigen partijnaam verkeerd schrijven. Er mag dan ook ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van uw andere documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker voert ook de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verder beroept verzoeker zich nog op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (verder: vluchtelingenverdrag) en artikel 3 EVRM.

Artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest gesteld zal worden.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig steunen op een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zonder te concretiseren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn

beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 25 augustus 2011 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Bengaals machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Betreffende de identiteit van verzoeker vindt de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de persoon is die vermeld staat in de neergelegde juridische documenten. Verzoeker antwoordt hierop dat hij zonder identiteitsdocumenten reisde. Hij heeft tijdens het gehoor duidelijk gemaakt dat hij een identiteitsbewijs kon voorleggen, maar de vijf dagen die hij hiervoor heeft gekregen volstonden niet. Verzoeker heeft nu zijn studentenkaart bij het verzoekschrift gevoegd. Verzoeker meent dus dat het nu duidelijk is dat hij de persoon vermeld in de juridische bundels is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van mening dat het, zoals de commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing, niet mogelijk is om zeker te zijn over verzoekers identiteit. Verzoeker legt geen officieel identiteitsdocument voor waaruit zonder twijfel kan blijken dat verzoeker is wie hij zegt te zijn. De studentenkaart die verzoeker samen met zijn verzoekschrift neerlegt is geen officieel identiteitsdocument.

Deze studentenkaart is niet vertaald. De Raad stelt vast dat dit stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen.

Verzoeker kan dus nog steeds niet aannemelijk maken dat hij effectief de persoon is waarover de neergelegde gerechtelijke documenten handelen.

Wat betreft de juridische documenten die verzoeker neerlegt stelt de commissaris-generaal ten eerste dat aan de authenticiteit van deze documenten getwijfeld kan worden. Verzoeker stelt hierover dat zijn familie een advocaat in dienst genomen heeft en dat ze deze advocaat gevraagd hebben juridische documenten te halen. Omdat die documenten voor verzoekers asielprocedure dienden, werden ze in het Engels vertaald. Dit is volgens verzoeker een gewone procedure in Bangladesh, waar die vertalingen wel op officieel papier zijn gesteld. Verzoeker heeft de originele documenten in het Bengaals bekomen, maar deze waren te laat om nog voor de bestreden beslissing in aanmerking genomen te worden. Deze nieuwe documenten zijn authentiek en tonen volgens verzoeker zijn vrees voor vervolging voldoende aan.

De Raad wil om te beginnen de aandacht nogmaals vestigen op de documentatie die in het administratief dossier te vinden is waaruit blijkt dat het in Bangladesh uitermate eenvoudig is om allerhande valse of vervalste officiële documenten, onder andere gerechtelijke documenten, te bekomen. De bestreden beslissing stelt verder: "(...)U legde drie bundels juridische documenten voor om uw vrees voor vervolging door de Bengaalse autoriteiten te ondersteunen. U verklaarde dat uw Bengaalse advocaat deze documenten regelde. Er werd vastgesteld dat deze juridische documenten in het Engels zijn opgesteld. U verklaarde dat het hier om originele documenten ging die vertaald zijn. Volgens u had uw advocaat dit in de rechtbank kunnen regelen (gehoorverslag CGVS p. 8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat originele Bengaalse juridische documenten van magistraten (zoals die van u) steeds in het Bengaals opgesteld worden. Er kan mogelijk een vertaling worden opgemaakt, maar dit

zal uitdrukkelijk op de documenten vermeld staan en bovendien worden vertalingen niet opgemaakt op officieel folio, noch beschikken zo'n vertalingen over de stempels en zegels van de rechtbank. Uw Engelse versie beschikt echter wel over al deze elementen. Bovendien staat op uw documenten dat het om een "certified copy" gaat, wat onmogelijk is daar het origineel in het Bengaals werd opgesteld waardoor een "certified copy" ook in het Bengaals opgesteld dient te zijn. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht in de authenticiteit van deze juridische documenten. U hiermee geconfronteerd, weet dit aan uw advocaat (gehoorverslag CGVS p. 8). Dit vormt echter geen afdoende verklaring.(...)" De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen moeite doet om dit motief te weerleggen. Verzoeker zou nu wel de originele documenten in het Bengaals neergelegd hebben, maar dit verandert niets aan de bovenstaande opmerkingen. Verzoeker stelt wel dat het een gewone procedure is waarbij vertalingen op officieel papier worden gemaakt, maar maakt deze stelling niet hard, terwijl uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd het omgekeerde blijkt.

Verzoeker wijst er op dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekers kennis over de juridische documenten in het algemeen beperkt is. Verzoeker weet echter precies waarover de zaken tegen hem gaan. Het feit dat hij de namen van de "investigating officers" of "officers in charge" niet kent kan zijn algemene kennis over de dossiers niet in twijfel trekken. Verzoeker ziet verder niet waarom het neerleggen van een vonnis in plaats van het hele dossier vreemd zou zijn. Verzoeker vindt dat hij aangetoond heeft dat hij wel bewust was met de verschillende procedures. Hij heeft verschillende documenten neergelegd, maar de commissaris-generaal twijfelt aan de authenticiteit, terwijl hij ze niet heeft laten onderzoeken door een gespecialiseerde dienst. Verzoeker legt bovendien samen met zijn verzoekschrift de gevraagde documenten neer. Verder heeft verzoeker meer dan een jaar moeten wachten voor een gehoor op het Commissariaat-generaal en ondertussen kreeg hij geen enkele informatie van de Belgische autoriteiten. Dan werd verzoeker plots uitgenodigd voor een gehoor en kreeg erna slechts vijf dagen om de gevraagde documenten neer te leggen. De commissaris-generaal geeft een verkeerde feitenvoorstelling en schendt zijn formele motiveringsplicht. Volgens verzoeker had de commissaris-generaal zeker een andere beslissing genomen in dien hij op deze nieuwe documenten had gewacht.

De Raad wijst er vooreerst op dat de termijnen die aan de commissaris-generaal worden opgelegd door de vreemdelingenwet termijnen van orde zijn. Verzoeker heeft reeds op 23 juli 2010 de vragenlijst van het Commissariaat-generaal ingevuld. Bij deze gelegenheid werd ook benadrukt dat het belangrijk is om alle stukken die verzoeker in zijn bezit heeft voor te leggen en om al het mogelijke te doen om stukken te bekomen die het relaas kunnen ondersteunen. Verzoekers gehoor op het Commissariaat-generaal heeft plaats gevonden op 25 augustus 2011. Verzoeker heeft bijgevolg meer dan een jaar de tijd gehad om zo veel mogelijk documenten te verzamelen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat vijf dagen voor het bekomen van documenten onvoldoende is en dat de commissaris-generaal daarom onzorgvuldig heeft gehandeld. Verder is het zo dat verzoeker in zijn verzoekschrift wel stelt dat hij op de hoogte is van de verschillende zaken die tegen hem lopen, maar de Raad is van mening dat uit het gehoorverslag niet blijkt dat verzoeker goed op de hoogte is van de inhoud van de zaken die tegen hem lopen. De bestreden beslissing stelt: " (...)Uw kennis over deze documenten en uw juridische problemen in het algemeen was dan ook opvallend laag. Zo wist u vooreerst niet wie de "investigating officers" en "officers in charge" in uw aanklachten waren (gehoorverslag CGVS p. 7). U wist niet onder welke artikels u beschuldigd wordt en u kent de strafmaat dan ook niet (gehoorverslag CGVS p. 8-10). In één zaak bent u al veroordeeld, maar vreemd genoeg legt u enkel het vonnis voor en niet de rest van het juridische dossier. U wist niet zeker welke straf u gekregen had. Uiteindelijk hield u het op drie jaar, maar uit uw documenten blijkt dat u onder twee artikels twee jaren kreeg en onder een derde artikel drie jaren. Dat u niet zou weten tot welke straf u veroordeeld werd, breekt het geloof in uw vrees volledig af. U heeft geen weet van de naam van de advocaat die u eigenlijk vertegenwoordigde (gehoorverslag CGVS p. 9). U wist niet welke magistraat verantwoordelijk was voor uw andere aanklachten en u wist niet welke rechtbank juist uw zaken behandelt (gehoorverslag CGVS p. 9).(...)" De Raad stelt vast dat verzoeker dit motief in zijn verzoekschrift niet probeert te weerleggen, maar zich beperkt tot het tegenspreken van de bestreden beslissing. De Raad schaart zich dan ook achter dit motief.

Ten slotte citeert verzoeker artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en stelt dat uit het gehoorverslag duidelijk volgt dat verzoekers verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag. De commissaris-generaal begaat dus een manifeste beoordelingsfout.

De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS